

XVI ZGROMADZENIE OGÓLNE WSPÓLNOTY ŻYCIA CHRZEŚCIJAŃSKIEGO LIBAN 2013

OD NASZYCH KORZENI KU NOWYM OBSZAROM *TO JEST MÓJ SYN UMIŁOWANY, JEGO SŁUCHAJCIE (Mk 9,7)*

DOKUMENT KOŃCOWY

1. Na wzgórzu Fatka, z którego rozciąga się widok na Bejrut, w sąsiedztwie Sanktuarium Najświętszej Maryi Panny z Gór, Zgromadzenie wsłuchiwało się w głębi serca w słowa Ojca skierowane do uczniów na innym wzgórzu: „*To jest mój Syn umiłowany, Jego słuchajcie*” (Mk 9,7). Podobnie jak pierwsi uczniowie, również i my mogliśmy powiedzieć – dobrze, że tu jesteśmy.
2. Zgromadziliśmy się podczas przeżywanego w Kościele roku wiary, chcąc na nowo słuchać umiłowanego Syna Bożego, który jest najgłębszym z korzeni Wspólnoty Życia Chrześcijańskiego. Spotkaliśmy się w Libanie, wdzięczni za naszą decyzję i starania, by pomimo różnorodnych trudności zorganizować tu Zgromadzenie, w tej biblijnej krainie, w miejscu, przez które przechodził kiedyś Chrystus. Ta rzeczywistość włączyła nas w korzenie historii zbawienia wspólne całemu ludowi Bożemu. Zgromadziliśmy się pod cedrami Libanu, których wierzchołki sięgają nieba a korzenie zapuszczone są głęboko w ziemię, których wieczna zieleń jest dla nas inspiracją, by pozostawać zawsze świeżymi. Zgromadziliśmy się w roku jubileuszowym 450-lecia ignacjańskich wspólnot świeckich z wdzięcznością wspominając korzenie naszej pełnej łask historii. Zgromadziliśmy się mając pośród nas małe dziecko, które stało się częścią naszej WŻCh-owskiej rodziny, sprawiając nam radość i inspirując do stawania się na wzór małych dzieci w ich prostocie i zdolności do zachwyty.
3. Podczas Zgromadzenia celebrowaliśmy różnorodność narodów i kultur obecnych w naszej wspólnocie światowej. Cieszyliśmy się, gdy ta różnorodność została wzbogacona przez energię i świeżość trzech nowych Wspólnot Narodowych przyjętych przez Zgromadzenie do Wspólnoty Światowej – Botswany, Gwatemali i Litwy. Wysłuchanie świadectw o drodze, jaką przebyły te wspólnoty wspierane przez wspólno-

(str. 1)

ty „chrzestne”, pozwoliło nam odczuć wspañiałość działania Ducha Bożego. Radością było posłuchać o tym, jak relacja między rodzicem chrzestnym a chrześniakiem przemieniała się w relację między towarzyszami żyjącymi w jednym ciele. Jak mówi Św. Paweł: „*gdy jednemu członkowi okazywane jest poszanowanie, współwesoł się wszystkie członki*” (1 Kor 12,26).

4. Jednocześnie staliśmy się bardziej świadomi problemów, z którymi zmagają się poszczególne osoby i grupy w WŻCh. Poruszyły nas historie cierpień doświadczanych obecnie przez narody z Bliskiego Wschodu, które kroczą razem z Chrystusem przez Jego Paschę. Dowiedzieliśmy się też o kłopotach wewnętrznych, które uniemożliwiły delegacjom kilku Wspólnot Narodowych obecność na Zgromadzeniu. Było to dla nas przypomnieniem, że stanowimy ciało złożone ze słabych ludzi: „*gdy cierpi jeden członek, współcierpią wszystkie inne członki*” (1 Kor 12, 26).
5. Taki był kontekst, w którym się zgromadziliśmy, na obecnym etapie wzrastania od naszych korzeni ku nowym obszarom. W tych okolicznościach Zgromadzenie odczytało, że podstawowym aspektem świeckiego ciała apostołskiego o duchowości ignacjańskiej (patrz Zgromadzenie w Nairobi 2003) jest jego wymiar świecki. Wymaga to właściwej, świeckiej interpretacji i życia w takiej duchowości. Pozostajemy oczywiście w komunii ze wszystkimi, którzy dzielą tę duchowość, a szczególnie z naszymi braćmi jezuitami. Jednakże powołanie do WŻCh jest z całą pewnością *świeckim* powołaniem ignacjańskim, wypływającym z sakramentu Chrztu Św. Jesteśmy powołani, aby coraz głębiej i bardziej autentycznie je przeżywać, tak by nasze życie było zakorzenione w wierze, która wprowadza sprawiedliwość w świat uginający się pod ciężarem niesprawiedliwych struktur.
6. Świeckie ciało ignacjańskie WŻCh jest apostołskie, oddane służbie Bożej misji. Podobnie jak duchowość, również i nasz apostołat musi być autentycznie świecki. Członkowie WŻCh niech apostołują w wymiarze osobistym, zaś WŻCh, jako jedno ciało, niech stara się działać również w wymiarze instytucjonalnym oraz brać udział w działaniach międzynarodowych. Jednak podstawą wszystkich rodzajów misji jest fundamentalne zadanie *każdego* członka WŻCh, by swoje ignacjańskie i świeckie powołanie wypełniać w życiu codziennym. Oznacza to, że zachowując prosty styl życia, jesteśmy kontemplatywni w działaniu i obecni: w domu, wśród rodziny, w pracy, w strukturach społecznych, rzeczywistości politycznej i kulturalnej. Jeśli nie przeżywamy naszej misji na tym poziomie, wówczas podejmowanie działalności na innych poziomach będzie „budowaniem domu na piasku”. Gdy zaś wypełniamy misję na poziomie fundamentalnym, zaczniemy budować na skale.
7. Akcent położony na odnajdywanie Boga w życiu codziennym został poparty słowami Asystenta Wspólnoty Światowej, o. Adolfo Nicolasa SJ. O. Asystent zachęcił nas do poszukiwania sposobów interakcji ze współczesnym światem w kluczu mądrości. Wskazał na papieża Franciszka jako jednego ze świadków drogi mądrości polegającej na prostocie w podejściu do ludzi różnych wyznań i do niewierzących. Tak rozumiana mądrość polega na odkrywaniu pełnego łaski działania Boga, widocznego nie tylko w spektakularnych wydarzeniach znanych z historii, ale we wszystkim – w zwyczajnym życiu. Jest to droga kontemplacji do uzyskania miłości (ĆD 230-237), droga znajdowania Boga we wszystkim. Nasze powołanie do stawania się świecką wspólnotą prorocką (Zgromadzenie Światowe w Fatimie 2008) pozostaje aktualne

(str. 2)

jako ważne zobowiązanie byśmy stawali się bardziej autentyczni wobec nas samych oraz wobec innych osób tworzących wspólnotę wierzących. Jednak w odniesieniu do ludzi nie mających umocowania w wierze, szukanie drogi mądrości może nam pomóc w odkryciu nowego, prostego języka głębi, pozwalającego podejmować dialog ze współczesnym człowiekiem.

8. Owo zaproszenie do podjęcia drogi mądrości podtrzymuje nasze przeświadczenie o potrzebie współpracy, gdyż zauważalny jest rozdźwięk między doniosłością Bożej misji a rzeczywistością naszych ograniczeń. Współpraca jest sposobem postępowania Boga. Trójca Święta podjęła dzieło zbawienia świata poprzez współpracę – „*Dokonajmy odkupienia rodzaju ludzkiego*” (ĆD 107). Oczekując na jej „TAK”, Bóg wybrał Maryję na przedstawicielkę rodzaju ludzkiego, aby współpracowała z Nim w dziele zbawienia. Jest ona „*wzorem naszej współpracy w misji Chrystusa*” (ZO 9). Chrystus rozpoczął swoją działalność publiczną od formowania Ciała, powołując współpracowników. Po Zesłaniu Ducha Świętego zapoczątkowali oni Kościół – Ciało Chrystusa. Mówiąc o ciele WŹCh musimy pamiętać, że jesteśmy częścią tego większego Ciała. Bez współpracy nie ma przyszłości. Nowe sposoby podejścia do misji wymagają nowych form współpracy.
9. Duchowość ignacjańska jest skoncentrowana na wcieleniu Boga w naszą rzeczywistość w Jezusie Chrystusie poprzez Jego życie, śmierć i zmartwychwstanie. Stąd też czujemy się gotowi otwierać się na obecną rzeczywistość świata – by ona przemieniła nas i byśmy my pomagali przemieniać ją. Czynimy to wykorzystując nasze kompetencje zawodowe oraz charakterystyczne dla nas narzędzia ignacjańskie dostosowując je do konkretnych potrzeb. Narzędziami tymi są Ćwiczenia Duchowe, rachunek sumienia, proces RPWR (rozeznawanie – posyłanie – wspieranie – rewizja), proces rozeznawania, a także umiejętność słuchania, mówienia i działania w prostocie i głębi. Zakorzeni w tych łaskach naszego powołania jesteśmy zaproszeni, by w postawie szacunku i otwartości rozpoznawać oraz zadamawiać nowe obszary.
10. Trzy obszary, które rozważaliśmy zostały wybrane na podstawie ankiety przeprowadzonej wśród Wspólnot Narodowych przed zgromadzeniem. Były to: globalizacja i ubóstwo, rodzina oraz ekologia. Przyjęliśmy je wszystkie jako ważne współcześnie obszary, ku którym chcemy sięgać. Podjęliśmy też czwarty obszar, który wyniknął z naszych dyskusji i refleksji – młodzież.
11. Poniższe punkty przedstawiają kierunki działań na następne pięć lat, dotyczące każdego z tych obszarów. Wspólnoty Narodowe powinny uwzględnić, że punkty te odzwierciedlają ogólne założenia Zgromadzenia i muszą być zinterpretowane oraz zastosowane zgodnie z kontekstem lokalnym, narodowym czy ponad-narodowym (regionalnym np. europejskim).

12. Kierunki działań:

Rodzina

- Przyjmowanie postawy otwartości, współczucia, szacunku i wrażliwości wobec osób żyjących w różnych sytuacjach rodzinnych.
- Opracowywanie, we współpracy z innymi, programów formacyjnych dla par i rodzin.

(str. 3)

WORLD SECRETARIAT * SECRETARIAT MONDIAL * SECRETARIADO MUNDIAL

4, Borgo Santo Spirito – 00193 Roma. ITALIA. TEL: + (39) 06 6869844

Email: exsec@cvx-clc.net

Website: www.cvx-clc.net

Globalizacja i ubóstwo

- Rozwijanie środków duchowości pomagających trafniej rozumieć i określać wyzwania pojawiające się przed nami.
- Tworzenie sieci apostołskich dla wspólnego podejmowania działań i dzielenia się doświadczeniami.

Ekologia

- Kształtowanie wrażliwości szanującej stworzenie, wyrażanej przez nasze postawy i działania.
- Tworzenie sieci apostołskich dla dzielenia się doświadczeniami i dobrymi praktykami, takimi jak np. *Amazon Project*.

Młodzież

- Angażowanie w znaczący sposób młodzieży we Wspólnocie.
- Uwrażliwienie na pracę apostołską z młodzieżą.

13. Zobowiązania Zgromadzenia

- Zobowiązujemy się działać w powyższych czterech obszarach, tak jak poprowadzą nas nasze pragnienia i rozeznanie.
- Kontynuujemy wysiłki w celu utworzenia sieci apostołskich oraz rzecznictwa stosując podejście „oddolne”. Będziemy wykorzystywać narzędzia ignacjańskie w elektronicznych mediach społecznościowych (np. „Jesuit Networking”).
- Zobowiązujemy się dzielić doświadczeniami i dobrymi rozwiązaniami, takimi jak „Ricon de todos” (kącik dla każdego), czy film o instrumentach konstruowanych z odpadów, który obejrzelśmy podczas Zgromadzenia.

14. Zalecenia dla Światowej Rady Wykonawczej (EXCO – EXecutive COmmettee)

- Zalecamy, aby EXCO wspomogła właściwy dla WŻCh sposób odczytania zaproszenia o. Nicolasa, do uczenia się czytania nowych znaków dzisiejszej rzeczywistości.
- Zalecamy, aby EXCO ustanowiła komisje: do spraw młodzieży oraz do rewizji Zasad Ogólnych i Norm Ogólnych.
- W nawiązaniu do Zgromadzenia w Fatimie 2008, zalecamy, aby EXCO w dalszym ciągu wspomagała rozwijanie naszej wspólnotowej samoświadomości w kwestiach formacji, przymierza, zarządzania, finansów oraz współpracy z innymi. Zgromadzenie zauważa także potrzebę głębszego wyjaśnienia tematu członkostwa.

15. Powyższe, bardziej dookreślone sugestie wynikają ze świadomości, że nie możemy pozostawać w obłokach, tak jak uczniowie nie mogli pozostać na Górze Przemienienia. Zgromadziliśmy się na naszym wzgórzu, usłyszeliśmy Syna Bożego Umiłowanego, rozeznaliśmy i wiemy, że Chrystus posyła nas z tej góry na dół, ku zaangażowaniu pośród życia codziennego w otaczającym nas świecie. Staramy się je podejmować w Jego towarzystwie, z korzeniami osadzonymi głębiej, otwierając się na wszelkie nowe obszary.

(str. 4)